

СТІВЕН
КІНГ

ТЕМНА ВЕЖА

ТЕМНА ВЕЖА VII

Клуб
Універсальний
дозвілля

STEPHEN
KING

THE DARK TOWER
THE DARK TOWER VII

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ТЕМНА
ВЕЖА

ТЕМНА ВЕЖА VII

РОМАН

ТРЕТЄ ВИДАННЯ

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2017 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку літературному агентству
«Andrew Nurnberg Associates Baltic», Latvia,
за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Перекладено за виданням:
King S. The Dark Tower. The Dark Tower VII : A Novel /
Stephen King. — New York : Scribner, 2004.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-617-12-7309-2 (PDF)
ISBN 978-966-14-9650-6 (укр.)
ISBN 978-1-880418-62-2 (англ.)

© Stephen King, 2004
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2011, 2015, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2011

Той, хто говорить, не маючи уважного слухача, — німий.

Отож, Постійний читачу, цю останню книгу циклу Темної вежі
я присвячую тобі.

Довгих днів і приємних ночей.

Не чув? Таж розлягався шум
І гомін, наче подзвін по душах згублених,
По тих мандрівниках, ровесниках моїх,
Що з них той був міцний, а той — володар дум,
Хоробрий той, але зоставсь лиш сум.
«Утрачені!» — той плакав дзвін по них.

Та жоден їхній дух спокою не знайшов,
Усі прийшли поглянути на поступ мій,
Останнє полотно у рамі тій живій!
В червонім полум'ї палає кожен, хто дійшов.
Я їх впізнав. Без страху ріг до губ приклав
І засурмив: «Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

Роберт Браунінг

«Чайльд Роланд до Вежі Темної прийшов»

Я народився
З шестизарядником в руці, із ним стоятиму
На смерть і з ним віддам кінці.

«Бед Компані»

Ким же це я став,
Друже мій найвірніший,
Всі, кого я знав,
Оддалились, зникли.
Можеш мати все,
Мою імперію багна,
А я зраджу тебе,
Болю тобі завдам.

Трент Резнор

19

99

ВІДТВОРЕННЯ
ВІДКРИТТЯ
СПОКУТА
ПОНОВЛЕННЯ

ЧАСТИНА ПЕРША

МАЛЕНЬКИЙ
ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ
ДАН-ТЕТЕ

РОЗДІЛ I

КАЛЛАГЕН І ВАМПІРИ

Один

Колись панотець Дон Каллаген був католицьким священиком в одному містечку (Салемз-Лот — так воно називалося), що нині щезло з лица землі й усіх можливих карт. Та не те щоб Каллаген цим надто переймався. Такі поняття, як реальність, втратили для нього свою вагу.

Зараз цей християнський (у минулому) священик тримав у руці язичницький предмет — різьблену черепашку зі слонової кістки. На дзьобі в неї видніла щербинка, на спині — подряпина у вигляді знака питання, але в цілому річ була прегарна.

Прегарна і могутня. Він відчував цю силу, що струменіла в його долонях, як електричні розряди.

— Яка гарна, — прошепотів він до хлопця, що стояв поряд із ним. — Правда ж, це Черепаха Матурин? Це вона?

Хлопцем був Джейк Чемберз. Він зробив чималий гак, аби зрештою потрапити майже до того самого місця, звідки почав свої мандри тут, на Мангеттені.

— Не знаю, — відповів Джейк. — Вона називає її «шольд-пада¹», і ця річ може нам допомогти, але розбійників, які чигають нас он там, їй не знищити. — Він кивнув у бік «Діксі-Піг», побіжно подумавши, кого мав на увазі: Сюзанну чи Мію, — коли вжив той універсальний займенник жіночого роду «вона». Колись він сказав би, що це не має значення, бо ж дві жінки були так тісно пов'язані. Втім, тепер це важило. Чи важитиме невдовзі.

¹ Sköldpadda — черепаха (швед.).

— Ви станете? — спитав Джейк у панотця, маючи на увазі: «Чи станете ви на бій? Чи битиметеся? Чи вбиватимете?»

— О, так, — спокійно відповів Каллаген і поклав черепашку зі слонової кістки, з її мудрими очима й подряпанним панциром, у нагрудну кишеню, де тримав запасні набої до свого револьвера, потім через тканину погладив майстерно виконану річ, переконуючись, що вона вместилася надійно і не випаде. — Я стріляти-му, доки не закінчаться набої, а якщо кулі вичерпаються ще до того, як мене вб'ють, я вбиватиму їх... руків'ям револьвера.

Пауза була настільки нетривка, що Джейк її навіть не помітив. Але в тому ваганні до панотця Каллагена озвалася Білість. То була сила, яку він знав віддавна, ще з отрочтва, хоч згодом і пережив кілька років важкої зневіри, років, коли його розуміння тієї первинної сили спершу потьмяніло, а потім і вичахло геть. Але ті дні лишилися в минулому, Білість знову ввійшла в його душу, і він сказав за це Богові спасибі.

Джейк кивав, щось промовляючи, але Каллаген майже його не чув. Та й Джейкові слова не мали значення. На відміну від того, що казав інший голос — голос когось надто великого, щоб називати його Богом, —

(Гана)

от його слова були важливі.

Хлопчик має йти далі, мовив йому голос. Хай би що сталося тут, хай би що вас тут спіткало, хлопець має йти. Твою роль у цій історії майже скінчено. А от він ще не дограв свою партію до кінця.

Вони проминули оголошення на хромованому стовпчику («**ЗАЧИНЕНО, СПЕЦОБСЛУГОВУВАННЯ**»), Джейків нерозлучний другяка Юк дріботів між ними, задерши голову й роззявивши пащу в своїй звичній зубастій усмішці. Зійшовши сходами нагору, Джейк дістав з плетеної сумки, що її Сюзанна-Мія принесла з Калї Брин Стерджис, дві тарілки — Орізи. Постукав одна об одну й, зачувши глухий дзенькіт, вдоволено кивнув. А тоді сказав:

— Перевірмо, що у тебе.

Каллаген підняв «рюгер», що його Джейк колись приніс із собою до Серединного світу з цього-таки міста, Калї Нью-Йорка. Життя — це колесо, і ми всі кажемо спасибі. На мить панотець, неначе дуелянт, підніс барабан до правої щоки. Потім торкнувся нагрудної кишені, випнутої від патронів і черепахи. *Sköldpadda.*

Джейк кивнув.

— Всередині тримаймося разом. Ні на мить не розходитися, Юк посередині. На рахунок «три». А почавши, не зупиняємося.

— Не зупиняємося.

— Правильно. Ти готовий?

— Так. Нехай Божа ласка не покине тебе, хлопчику.

— І вас, отче. Раз... два... три. — Джейк прочинив двері, й разом вони ступили в тьмяне світло й хмару солодково-гострих пахошів смаженого м'яса.

Два

Джейк ішов на смерть (принаймні так він вважав), згадуючи дві речі, які сказав Роланд Дескейн, його справжній батько. *Битви, що тривають п'ять хвилин, породжують легенди, які житимуть тисячу років. А також: Тобі не потрібно помирати щасливим, коли прийде твоя пора, але маєш вмерти вдоволеним, бо прожив життя від початку до кінця так, як цього вимагало ка.*

Джейк Чемберз поглядом задоволеної людини окинув «Діксі-Піг».

Три

І до того ж кришталево чистим поглядом. Його чуття загострилися до такої межі, що він відчував не лише запах смаженини, а й розмарину, яким її натерли перед приготуванням. Чув не тільки спокійний ритм свого дихання, й шепіт, схожий на шум хвиль прибою, шепіт крові, яка піднімалася до мозку на правому боці шиї й спускалася до серця на лівому боці.

А ще згадалися Роландові слова про те, що навіть найкоротший бій, від першого пострілу до падіння останнього трупа, завжди здається задовгим для тих, хто бере в ньому участь. Час розтягується, як пружка стрічка, до неозорої далечини. Тоді Джейк кивнув, хоч і не дуже зрозумів, про що йдеться.

Тепер він збагнув.

Першою думкою було те, що супротивників занадто багато — дуже, дуже багато. Джейк визначив, що їх близько сотні, й у більшості своїй то були люди, яких отець Каллаген називав ницими. (Око вихоплювало не лише чоловіків, а й жінок, та Джейк не сумнівався, що вони належать до одного виду.) Поміж них,

значно худіші за нищих людей, а деякі — тонкі, як шпаги, з мертвотно-блідими обличчями, оточені тьмяними синіми аурами, вгадувалися вампіри.

Юк горнувся ззаду до Джейкової ноги. На маленькій лисячій пичці з'явився похмурий вираз, у горлі клектало притишене піддивання.

У повітрі витав запах м'яса, але не свинини.

Чотири

«Отче, нам треба триматися на віддалі десяти футів один від одного, якщо зможемо», — проінструктував Джейк Каллагена перед дверима. І тепер, наближаючись до стійки метрдотеля, Каллаген відступав праворуч, витримуючи загадану відстань.

Також Джейк сказав йому, що треба закричати — якнайдовше і якнайгучніше. Тож Каллаген розтулив було рота, щоб заволати. Аж раптом до нього зсередини знову озвався голос Білості. Лиш одне слово було промовлено, але цього вистачило.

Шольдпада, сказав голос.

Каллаген досі тримав «рюгер» біля правої щоки, тож у нагрудну кишеню стягнув лівою рукою. Він бачив і відчував усе не настільки гостро, як його юний супутник, проте помічав чимало: помаранчево-червоні електричні світильники на стінах, свічки на кожному столику під скляними ковпаками відтінку яскравішої, гелловінської помаранчі, блискучі серветки. На стіні обідньої зали ліворуч висів гобелен, що зображав лицарів та їхніх дам, які сиділи за довгим бенкетним столом. В атмосфері зали витало відчуття (Каллаген не міг визначити, що його породило, надто вже тонкими і невловними були ознаки й сигнали) того, що відвідувачі приходили до тьми після якоїсь події: наприклад, невеличкої пожежі на кухні чи автомобільної аварії на вулиці.

«Чи після споглядання пологів у жінки, — подумав Каллаген, коли його пальці зімкнулися на черепащі. — В усі часи це було непоганою розвагою, що допомагала вбити час між закусками й основною стравою».

— А ось і ка-меї Гілеаду! — нервово вереснув хтось. Не людина — в цьому Каллаген був твердо впевнений. Надто гучним був той голос для людини. Глянувши вглиб зали, звідки він долинув, Каллаген побачив страховисько — покруч людини і птаха, вдяг-

нене в джинси й просту білу сорочку. Голова ж над сорочкою була забарвлена в темно-жовте завдяки лискучому пір'ю. Очі почвари здавалися вкрапленнями рідкої смоли.

— Хапайте їх! — зарепетувало страховисько-посміховисько й скинуло на підлогу серветку, під якою лежала зброя. На думку Каллагена, то був пістолет, але він більше скидався на бойове знаряддя з «Зоряного шляху». Як їх там називали? Фазери? Станери?

Та це не мало значення. Бо ж Каллаген мав значно ліпшу зброю і хотів, щоб її побачили всі присутні. Він змахнув начиння і скляний підсвічник з найближчого столика та одним рвучким рухом зняв скатертину, достоту як штука, що показує фокус. (Найменше йому хотілося у вирішальний момент перепечитися через шмат лляної тканини та беркицьнутися на підлогу.) Тоді, зі спритністю, в яку ще тиждень тому нізащо не повірив би, він скочив спершу на стілець, а з нього — на стіл. І вже звідти, підтримуючи *sköldpadda* пальцями під плаский живіт, підняв фігурку на всезагальний огляд.

«Я міг би й пісеньку промугикати, — подумав він. — Може, «Місячне сяйво тобі личить» або ж «Я залишив серце в Сан-Франциско».

На той час вони перебували всередині «Діксі-Піг» рівно тридцять чотири секунди.

П'ять

Вчителі старших класів, яким часто доводиться бувати серед учнів у класах, де ті виконують домашні завдання, чи в актових залах, підтвердять, що підлітки, хай навіть доглянуті, хай навіть щойно з душі, смердять гормонами, що їх так активно виробляють їхні тіла. Схожий сморід іде від групи людей, що перебувають у стресових обставинах. Саме його й відчув Джейк, чий відчуття балансували зараз на найгострішому вістрі.

Коли вони проходили повз стійку метрдотеля (Центральний збирничий пункт, як любив називати її Джейків батько), запах відвідувачів «Діксі-Піг» уже ослабнув і став запахом людей, що помалу заспокоюються після збудження. Та коли пташине страховисько заволоало в дальньому кутку зали, Джейк Чемберз краще відчув запах присутніх. То був запах з металевим присмаком, досить схожий на кров, щоб розбурхати його гнів